

Love bus

Hạnh phúc đôi khi như cơn gió, nếu ta không nắm giữ sẽ bay đi rất nhanh.

1. Hạnh phúc ở quanh ta

Tôi và cậu ấy gặp nhau hồi cấp hai, bây giờ chúng tôi đã là học sinh cuối cấp ba, khoảng thời gian đó thật đẹp biết bao. Tôi vẫn còn nhớ rõ khoảnh khắc tôi gặp Tuấn là ở trạm xe buýt, khi vừa bước chân lên xe thì tôi mừng rỡ khi vẫn còn một ghế trống ở phía cuối xe. Tôi vội vàng chạy đến thì bỗng nhiên ở đâu xuất hiện một tên con trai cũng đang vội vã bước về phía chiếc ghế, thế là một trận chiến võ mồm bùng nổ.

- Này! Cậu là ai mà tự dưng chạy đến giành ghế của tôi hả! Tôi trừng mắt nhìn cậu ta với vẻ mặt hăm dọa.

- Cậu giành ghế của tôi thì có, ghế này là của tôi!

- Không! của tôi. Con trai gì mà không galang chút nào cả!

- Oh sorry you, tại tôi đang có chuyện gấp

- Thì tôi cũng đang gấp rút đến trường kéo trễ giờ rồi này.

Cuộc cãi vã vẫn không chấm dứt và tiếng ồn mỗi lúc một lớn khiến bác tài không chịu nổi phải can thiệp.

- Cái gì thế hả, mất trật tự quá, cứ cãi nhau thế thì biết bao giờ mới phân chia xong, hai đứa cứ ngồi vào một ghế, nếu không là tôi đuổi hai người xuống xe bây giờ đó.

- Háaaaa... ngồi chung... không bao giờ!

- Chỉ còn cách đó thôi, nếu cô không muốn thì cứ tự nhiên xuống xe nhường ghế lại cho tôi.

- Không bao giờ... như thế thì cậu lời quá còn gì. Được, hai đứa sẽ ngồi cùng một ghế và tiền xe cậu phải chịu một nửa.

Tôi đang hào hứng với sự thông minh đột xuất của mình thì mặt cậu ấy lúc đó méo xệch đi trông thật buồn cười. Tôi nhanh chân vào phía trong ngồi gần với cửa sổ để có thể ung dung thả hồn theo gió và ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài lướt qua nhẹ nhàng.

Đột nhiên bụng của tôi kêu lên ục ục biểu tình, tôi rón rén nhìn qua cậu ấy với ổ bánh mì trên tay.

- Tớ share cho cậu một nửa nhé!

- Thật không? Tôi mừng rỡ như gặp được vị cứu tinh

- Thật chứ! Đối lại cậu phải chịu một nửa nhé!

- Trời ơi!... Thôi được rồi, cảm ơn lòng tốt vô hạn của cậu.

Tôi nhận ổ bánh mì mà miệng lầm bầm chửi rủa kẻ không biết galang là gì. Nhìn bộ dạng hăn ta cũng biết đang cười mỉa mai mình đây, ghét thật-Bình tĩnh tự tin đừng cay cú, âm thầm chịu đựng trả thù sau!

Hãy đợi đấy.

Cuối cùng xe buýt cũng dừng lại trước cổng trường, tôi bước xuống xe ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh vào trường. Đột nhiên tôi quay đầu lại thì thấy hăn cũng ba chân bốn cẳng chạy theo tôi.

- Cậu bị gì thế hả, tự nhiên lại chạy theo tôi làm gì, tôi đã trả đủ tiền cho cậu rồi mà!

- Đồ ngốc! Cậu mới có vấn đề tôi đang vào lớp không thấy sao!

- Hảaaaa... cùng trường à, đừng có nói là cùng lớp nữa nha!

- Tôi học lớp A1. Nói rồi hăn ta tăng tốc rẽ ngoặt vào lớp.

- Phuuu! May quá không cùng lớp. Lúc này tôi cũng đang tăng tốc vượt chướng ngại vật cầu thang bộ để leo lên lớp B5.

Năm tiết học trôi qua nặng nề, tôi uể oải bước lên xe buýt thì lại gặp mặt hăn.

Lần này thì không phải cùng ngồi một ghế. Ngồi bên cửa sổ ngắm cảnh tự đứng tôi ngủ gục lúc nào không hay, đầu hình như tựa vào vật gì đó không thể hình dung ra được.

- Này! Cậu làm cái quái gì thế hả? Tự nhiên tựa đầu vào tôi, cậu đang có âm mưa gì phải không?

Nói rồi cậu ta xích ra tận mép ghế ngoài và cắn nhả.

- Uhm... xin lỗi... tớ không cố ý. Tôi tỏ vẻ mặt hối lỗi và lén nhìn biểu hiện của cậu ấy-lạnh lùng. Kể từ lúc đó tôi tỉnh ngủ hẳn không dám nhìn cậu ấy dù chỉ một lần.

Những kỉ niệm tưởng chừng như đã lãng quên nay lại ùa về trong veo và hồn nhiên như những giọt sương ban mai tinh khiết.

Biết cậu ta cũng giỏi toán cho nên tôi tình cờ hỏi cậu ta về một bài toán dễ, thế là cậu ta giải liền một mạch như gió. Tôi tiếp tục nâng level thì tốc độ của hẳn vẫn không thay đổi, thế là tôi và hẳn ngày nào cũng tranh luận về những bài toán và thế là trở thành BFF của nhau, trình độ toán của tôi cũng cứ thế nâng level. Những lúc cảm hứng lãng mạn dâng trào tôi lại lôi thơ văn ra ngâm nga, còn cậu ấy thì ngáp ngáp dài rồi lăn ra ngủ.

Càng ngày tôi và cậu ấy càng thân nhau hơn, tuy nhiên vẫn thường hay xung đột không ai nhường nhịn ai nhưng chỉ vài ngày sau là vô tư, hồn nhiên lại ngay.

Từ ngày lên cấp ba cả hai chúng tôi hình như đã thay đổi và chừng chặc hơn nhiều. Cậu ấy nhố giơ cao hơn tôi cả cái đầu, lúc nào tôi cũng ngược nhìn cậu ấy mỗi cả cổ, có lẽ tôi sắp thành hươu cao cổ mất. Tôi cũng cảm thấy mình cũng đã thay đổi từ ngày mặc chiếc áo dài trắng, cảm giác ngại ngùng thẹn thùng thấy kì lạ quá. Tôi cũng chăm chút cho bản thân hơn từ đầu tóc, áo quần, cách đi đứng, ăn nói... Trước khi đi học tôi đều soi mình trước gương để kiểm tra xem mình đã gọn gàng xinh xắn chưa. Những lúc ấy tôi lại nghĩ đến cậu ấy hôm nay sẽ xuất hiện như thế nào và biểu hiện ra sao khi gặp tôi.

Vẫn nụ cười ấy, ánh mắt ấy. Tuấn nhìn tôi ngạc nhiên

- Hân hôm nay xinh quá ta!

Trong lòng tôi tự nhiên dâng trào một cảm giác lạ, nhưng tôi vẫn muốn hỏi xoáy lại

- Thế ý cậu mọi ngày tớ không xinh hả!

- Ờ... Tớ đâu có ý đó, mọi ngày cậu xinh rồi nhưng hôm nay cậu lung linh hơn hẳn.

Cậu ấy nói rất nhanh và quay lưng đi chỗ khác rất nhanh, hình như cậu ấy đang đỏ mặt thì phải, mà hai má tôi cũng đang nóng lên rồi này. Thành... thích... thích... thích hai trái tim đang đập rất nhanh, không nói một lời nào, tôi lại thả hồn cùng với gió.

- Cậu đóng cửa lại đi, gió này lạnh lắm rất dễ bệnh

- Ủa nhỉ! Mùa đông đã về rồi thì phải. Tôi vội vàng đóng cánh cửa lại, đang loay hoay không biết cánh cửa đỡ chứng gì cứng quá đóng không được, mà trước giờ tôi có bao giờ đóng cửa đâu nhỉ. Thấy vậy cậu ấy vươn người ra dùng sức kéo cánh cửa lại rất nhanh.

- Mà cậu đã ăn sáng chưa ? nhìn bộ dạng yếu ớt đó là chưa ăn gì phải không! cầm lấy gói xôi này ăn tạm đã nếu không là kiệt sức đấy.

- Cảm ơn cậu nhiều nha! Tôi nhận lấy gói xôi mà lòng ấm áp lạ kì.

Vừa ăn tôi vừa suy nghĩ vấn vợ, lúc trước cậu ấy đâu có chu đáo như thế này, luôn giành giật đồ ăn với tôi, luôn cốc đầu ăn hiếp tôi, lúc nào cũng lớn tiếng cãi nhau không chịu nhường tôi... nói chung là chột khế cười khi hình dung ra bộ dạng của cậu ấy thì bị cốc một cái đau điếng vào đầu.

- Làm gì mà cười như đười ươi vậy, ăn nhanh lên kéo nguội kìa.

Tôi lườm cậu ấy một hồi lâu, đúng là thiên thần giờ đã biến mất thay vào đó là một con ác quỷ như ngày nào. Mùa đông đến, được ngồi trông xe buýt ngồi đan khăn trước ánh mắt ngạc nhiên của cậu ấy

- Gì thế này

- Len, không thấy tớ đan à
- Kì lạ ghê, cậu đan cho tớ à
- Cái gì! còn lâu nhé, cậu là gì mà tớ phải đan cho chứ!

Đột nhiên cậu ấy không nói gì cả, vẻ mặt háo hức giờ thay bằng sự thất vọng như bị đẩy xuống địa ngục

“Cậu không nhận ra tình cảm của tớ ư, tớ đã cố gắng rất nhiều nhưng dường như cậu không ngó ngang gì đến, cậu biết hay giả vờ không biết vậy. Có thật tớ không là gì đối với cậu sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cậu tớ hốt hoảng tự trách mình ngốc quá sao không suy nghĩ kĩ trước khi nói. Đúng là tớ đan khăn này tặng cậu ấy nhưng sao tự dưng lại không dám thừa nhận chứ.

Lúc này hai người là hai thế giới nội tâm khác nhau, hình như có bức tường ngăn cách tôi và cậu ấy, mặc dù đang ngồi cạnh nhau nhưng trong tim lạnh vô cùng cùng, dường như đã bị đóng băng từ lúc nào không hay.

2. Đi tìm hạnh phúc

Nhưng ngày sau đó, vẫn trên chiếc xe buýt ấy nhưng người thì không còn nữa. Vị trí quen thuộc giờ đây trống trải, một cảm giác hụt hẫng, đứt gãy xuất hiện. Có cậu ấy đã biến mất thật rồi, cậu ấy đã rời xa tôi dù tôi cố gắng tìm kiếm

‘Tình yêu bắt đầu bằng nụ cười, lớn lên bằng nụ hôn, kết thúc bằng nỗi đau và ra đi bằng giọt nước mắt.

Lời nói không là dao mà có thể làm lòng ai đau nhói, lời noi không là khói nhưng đôi khi làm khóe mắt ai cay. Ghét vì thương, phát điên vì nhớ, giận vì quan tâm, đau lòng vì không muốn mất, im lặng vì nói không nên lời’

Bỗng nhiên, âm thanh trên loa ở xe buýt phát ra lời chúc tôi bỗng tỉnh giấc

‘Mùa đông lại về, chúc ai đó được hạnh phúc bên một nửa yêu thương, chúc ai đó còn cô đơn sẽ tìm thấy một bờ vai chia sẻ. Chúc cho ai đó sẽ tìm lại

được nhau sau những tháng ngày xa cách. Không chỉ cười mà đôi khi là những giọt nước mắt cũng là niềm hạnh phúc. Không có tình yêu nào là vĩnh cửu chỉ có những giây phút vĩnh cửu của tình yêu. Chúc cho tất cả các bạn và những người đang yêu thương một mùa đông ấm áp và tràn đầy hạnh phúc nhé'

Âm thanh trên loa đã tắt mà lòng tôi vẫn ngẩn người rất lâu tay nắm chặt chiếc khăn len, nước mắt từ đâu chảy dài trên má thấm ướt cả khăn.

‘Không ở bên nhau không phải là tình yêu, không nói nhiều không phải là không nhớ. Dù xa nhau nhưng vẫn cùng nhịp thở, dù chẳng gần nhau nhưng vẫn ở trong tim, một phút yêu ngàn phút nhớ, một lần gặp gỡ vạn lần thương. Có yêu thì mới biết ghen, có quen mới biết người ta thế nào. Có chào mới biết quen nhau. Có đau mới biết yêu là gì. Ai mà không yêu, ai yêu mà không nhớ, ai nhớ mà không buồn, ai buồn mà không khóc, ai khóc mà không đau, ai đau, mà không hận!’

Hạnh phúc đôi khi như cơn gió, nếu ta không nắm giữ sẽ bay đi rất nhanh.

3. Hạnh phúc ở trạm kế tiếp

Đêm qua tôi đã mơ một giấc mơ, trong mơ tôi được gặp lại cậu ấy. Và rồi xe buýt lại mang cậu ấy ra đi, tôi đã cố gắng chạy rất nhanh đuổi theo nhưng không kịp nữa rồi. Cũng may mà đó chỉ là giấc mơ, chính vì thế tôi đã trở chuyển xe buýt thường ngày nên hôm nay đành chờ chuyển tiếp theo. Và một phép màu đã xảy ra, sau bao ngày chờ đợi và tìm kiếm tôi đã gặp lại cậu ấy, bóng dáng quen thuộc ấy đang thấp thoáng trong dòng người tấp nập.

- Tuấn... ơiii. . ! Tôi vội vàng đuổi theo và không ngừng gọi tên cậu ấy. Trước khi bước lên xe buýt bất giác cậu ấy quay đầu nhìn lại.

- Ơ... Hân... sao cậu ở đây ?

- Cậu là một kẻ xấu xa, bỏ tớ lại một mình rồi chạy trốn hả. Có biết là tớ tìm cậu vất vả lắm không!

- Xin... lỗi... tớ...

- Tớ là người phải xin lỗi cậu mới đúng. Tớ đã che giấu tình cảm mà không dám nói ra. Xin lỗi vì đã khiến cậu tổn thương.

- Cậu có biết tội của cậu rất nặng lắm không, giờ tính sao đây!

- Tớ biết, tớ chấp nhận chịu mọi hình phạt.

- Hình phạt rất đơn giản “Người nào cố tình hoặc vô ý gây thương nhớ cho người khác để lại hậu quả làm tan nát trái tim người đó thì sẽ chịu hình phạt... ở bên người đó trọn đời trọn kiếp không lìa xa!”

- Hả... ! Tôi bối rối nắm thật chặt chiếc khăn len tôi mang theo bên mình.

- Cái này sao vẫn còn ở đây à, không phải...

- Đồ ngốc, cái này tớ đan dành cho cậu đó!

Tôi tháo chiếc khăn và quàng lên cổ cậu ấy, cả hai nhìn nhau mỉm cười hạnh phúc.

Ngoài trời mưa bay lất phất cái rét bao phủ khắp không gian nhưng bên trong cả hai lại ấp áp vô cùng.